

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φερετὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φερετὸ ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ετησίαν . . . δρ. 8,—
Εξαμήνιος . . . 4,50
Τρίμηνιος . . . 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίαν . . . φρ. 10,—
Εξαμήνιος . . . 5,50
Τρίμηνιος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐνάσιον μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 16

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

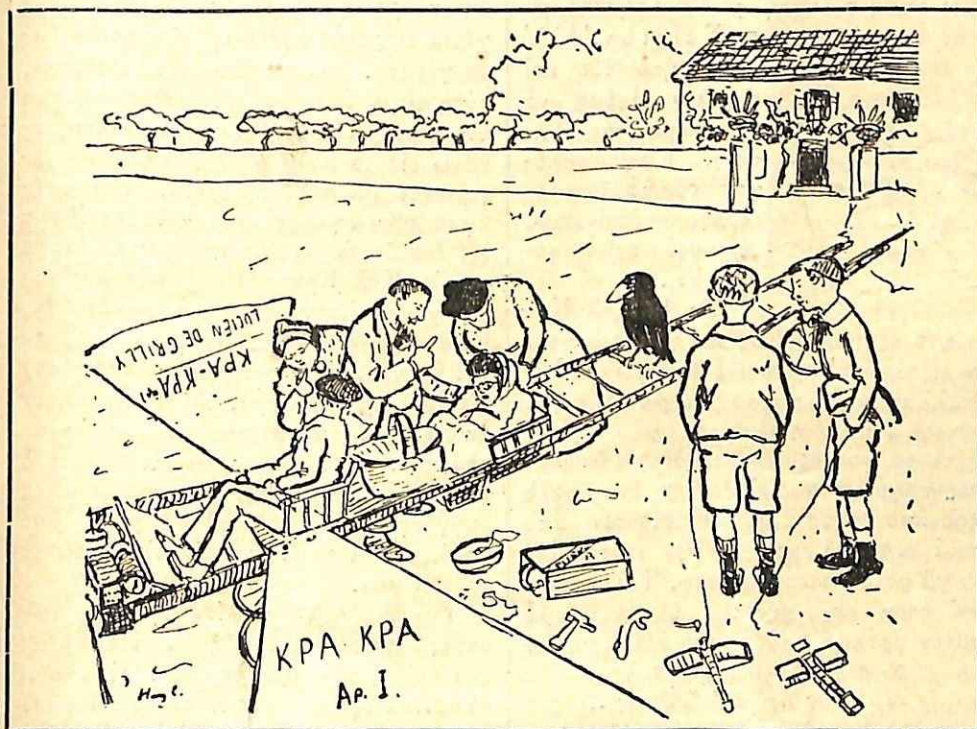
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Μαρτίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 17

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ

[Ἀεροναυτικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ
Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων :—Μετὰ τὸ πρῶτόν του ἐπιτυχὲς ἐναέριον ταξίδι, ὁ δωδεκαετής ἀεροπόρος Λουκιανὸς σχεδιάζει δεύτερον μεγαλῆτερον. Θὰ ἐπάγῃ εἰς τὴν Ἡλιούπολιν, διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς ἀεροναυτικούς ἀγῶνας, θὰ παραλάβῃ δὲ καὶ τὴν μικρὰν ἀδελφὴν του Βαβέταν. Ἐν τῇ μεταξὺ ἐπιδιορθώσει καὶ τελειοποιεῖ τὸ μονοπλάνον του «Κρά-Κρά», τὸ ὁποῖον ἐφοδιάζει μὲ νέον ἔλικα καὶ νέον κινητήρα. Καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν ἐκπληκτικὴν του διήγησιν :

Ὡρίσα τὴν ἀναχώρησίν μου διὰ τὴν 4ην Φεβρουαρίου καὶ ἀπεφάσισα νὰ φορῶ τακτικὰ τὰ γυαλιὰ τοῦ αὐτοκινήτου διὰ νὰ τὰ συνειθίσω. Ἡ μαμμὰ μᾶς ἐφωτογράφησε, τὴν Βαβέταν καὶ ἐμέ, ἐν μεγάλῃ στολῇ ἀεροπόρων. Φαντασθῆτε μὲ πόσῃ ὑπερφάνειαν ἐποχάραμεν ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου !..

Ἡ θεία Ὀλυμπία μού ἔδειξεν εἰς τὸν

γεωγραφικὸν χάρτην τὸ συντομώτερον δρομολόγιον. Τὸ ἀπεστήθισα καὶ ἐτοποθέτησα μίαν πυξίδα εἰς τὸ δεύτερον σκαλοπάτι μου.

Ἐπιτέλους ἡ 4η Φεβρουαρίου ἐξοσεν. Ἀπὸ τὰς ἑπτὰ τὸ πρωῒ, ὅλοι ἦσαν εἰς τὸ ποδάρι. Εἰς τὰς ὀκτώ, ὁ «Κρά-Κρά» ἦτον ἐτοιμος διὰ τὸ ταξίδι του. Ὅσον καιρὸν καὶ ἂν ζήσω, πάντοτε θὰ ἐνθυμῶμαι ἐκείνην τὴν ἀναχώρησιν. Οἱ δύο μου ἐξάδελφοι, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Λουδοβίκος, —παιδιὰ τῆς θείας Ὀλυμπίας, —μ' ἐκύτταζαν ἐκστατικοί, κρατοῦντες δειλῶς τοὺς σπάγους τῶν μικρῶν τῶν ἀεροπλάνων μὲ τοὺς ἐλαστικένιους κινητήράς των, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν κατώρθωσαν νὰ πετάξουν περισσότερον ἀπὸ ἐξήντα μέτρα.

Ὁ μπαμπᾶς, διὰ νὰ κρύπτῃ τὴν συγκίνησίν του, τὸ ἔρριχνεν εἰς τὸ ἀστεῖον, μᾶς ἐπείραζε καὶ δὲν ἔπαυε νὰ μὲ συμβουλεύῃ : «Νὰ εἶσαι φρόνιμος, συνετὸς ἐνθυμοῦ ὅτι ἔχεις μαζί σου πεντακάσια φράγκα, καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ ποσὸν θὰ σοῦ

χρεισθῇ ἴσως διὰ νὰ ἐπιστρέψετε μὲ ἀτμόπλοιο καὶ σιδηρόδρομον... Νὰ μὴ καταβροχθίζετε ὅλας σας τὰς προμηθείας εἰς μίαν ἡμέραν... Σὺ θὰ εἶσαι ὁ μηχανικός, ἀλλὰ ἡ Βαβέτα θὰ εἶνε ἡ εἰκονόμος. Πρόσεχε, Βαβέτα, νὰ εἰκονομῇς τὸ κοτόπουλο καὶ τὴν σαμπάνια... Καὶ νὰ μὴ κάμνετε τρέλλες μὲ τὸ ρεβόλβερ... Κάθεσθε καλά; δὲν κινδυνεύετε νὰ χάσετε τὴν ἰσορροπίαν;

—Ὁχι, μπαμπᾶ!.. μὴ φοβάσαι, μπαμπᾶ!.. θὰ ὑπερφανεύσαι μιά ἡμέρα γιὰ μᾶς!

—Πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸ, παιδιά μου! Γι' ἀγάπη τῆς ἐπιστήμης σας τὸ ἐπιτρέπω. Καὶ φρόνιμα!

—Νὰ γυρίσῃς γρήγορα, Λουκιανέ! μού ψιθυρίζει εἰς αὐτὴ ἡ μαμμὰ.

—Ναί, μαμμὰ, τῆς ἀπαντῶ.

Καὶ δαγκάνω τὰ χεῖλη μου, διότι μού ἤρχετο νὰ κλαύσω, βλέπων τὴν ἀγωνίαν τῆς.

Ἀμέσως, διὰ νὰ ἐπανεύρω τὴν ψυχραμίαν μου, ἔθεσα εἰς κίνησιν τὴν μηχανήν... Ἐνα τελευταῖον φιλί... Ἡ Βαβέτα φωνάζει. «Καλὴ ἀντάμωσι!..» Ὁ ἴδιος ὁ μπαμπᾶς μᾶς σπρώχνει μὲ ὀλὴν τὴν τὴν δύναμιν. Ἐτραβήξα τὸ σχοινὶ τῆς ὑψώσεως. Καὶ ὁ Κρά-Κρά ἐκράυγασεν ἀπὸ γαράν, βλέπων μὲ πόσῃ ταχύτητά τὸ μονοπλάνον, ὠθούμενον ὑπὸ τοῦ ἑλίκος του καὶ τῶν «δώδεκα ἵππων» του, ἀνέβαινε πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἀπὸ τὸ Ραϊνὸς ἕως τὸ Νογκάν τὸ ἐπὶ τοῦ Μάρνου, ἐπετάξαμεν μὲ μίαν ταχέαν δοκιμαστικὴν πτήσιν. Οὔτε κἀν ἐσπυλλογίσθηεν νὰ κυττάξω κάτω τὸ ἀπαίσιον θέαμα τῆς πλημμυρισμένης πεδιάδος, — ἥτο ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης πλημμύρας τοῦ Σηκουάνα καὶ τοῦ Μάρνου, — διότι ἤμουν ἀπησχολημένοι νὰ μελετῶ λεπτομερῶς τὸν νέον μου κινήτηρα. Ἐφοβήθηκα — μεταξὺ μας — μήπως ἦτο πάρα πολὺ δυνατὸς καὶ ἐσπαζε τὸ μονοπλάνον. Ἀλλ' ὅχι! ἡ ἀνεμόσκαλα διατηρεῖτο στερεὰ καὶ αἱ πτέρυγες ἀκαμπτοι. Ἐπετούσαμεν ἑκατὸν χιλιόμετρα τὴν ὥραν μὲ τὴν μεγαλὴτέραν εὐκολίαν. Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ταχύτητα ἤμουν βέβαιοι ὅτι ὁ κινήτηρ μου, ψυχόμενος ἀπὸ τὸ φοβερὸν ρεῦμα τοῦ ἀέρος, τὸν ὅποιον ἐξετοπίζαμεν, δὲν θὰ ἐπυρακτοῦτο ποτέ.

Ἐντὸς ἐλάγιου ὑπερέβημεν τὴν ταχύτητα τῶν 120 καὶ ἐφθάσαμεν τὰ 150. Μὴν ἐκπλήττεσθε δι' αὐτό. Ὁλόκληρον τὸ μονοπλάνον, μαζί μὲ τὴν Βαβέταν, μὲ ἐμέ, μὲ τὸν Κρά-Κρά καὶ μὲ τὴν ἀποθήκην ἀκόμῃ τῆς βενζίνης, δὲν ἐξῆναι περισσότερον ἀπὸ 140 χιλιόγραμμα. Καὶ διὰ νὰ κινῶν αὐτὸ τὸ βάρος εἶχαμεν δώδεκα ἴππους! Παιγνιδάκι! Ἄν ἀμφιβάλλετε ἀκόμῃ, κάμετε μίαν δοκιμὴν καὶ θὰ πεισθῇτε ἀμέσως.

Ἐπεράσαμεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Φοντεναϊβλῶ. Τὶ ὠραῖα! Ὁ Κρά-Κρά ἤθελε νὰ χαιρετήσῃ ὅλους τοὺς κόρακας ποὺ ἐστέκοντο ὡς σκοποὶ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασεν οὔτε νανοῖξῃ τὸ ράμφος. Ἐγύρισα νὰ ἰδῶ τὴν Βαβέταν. Τὰ γυαλιά της δὲν μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ διακρίνω τὴν ἔκφρασιν τῶν ματιῶν της· τὸ στόμα της ὅμως ἦτο ὀλάνοικτον καὶ ἐσχημάτιζεν ἕνα μαῦρον κύκλον. ὡς ἐὰν τὰ δίοπτρά της εἶχαν τρία γυαλιά καπνισμένα. Εἰς τὸ μέσον τοῦ μαύρου κύκλου, ἡ ἀκρίτσα τῆς γλώσσης ἐσχημάτιζε μίαν κηλίδαν ροδόχρουν, ὡς ἂν μουρίτσα ποντικίου εἰς τὸ βάθος μιᾶς τρύπας...

Εἰς τὸ Μοντερώ ἠκολούθησαμεν ὡς δρόμον τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Χρυσὴν Ἀκτὴν καὶ εἰς τὰς ἀμπέλους τῆς Βουργώνης καὶ τοῦ Διζόν. Κατόπιν εἰς τὸ Πουτῦ. Ἀλλ' εἰς τὰ πρῶτα ὑψώματα τῆς Γιούρας μᾶς ἐπίασε τὸ χιόνι, ἕνα χιόνι λεπτὸν καὶ τσουχτερόν, σὰν ἀπὸ βαμβάκι μέσα εἰς τὸ ὅποιον εἶνε κρυμμένες καρφίτσες... Δὲν ἤμπορεσα νὰ διακρίνω ἂν ἐπεράσαμεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ Μπουργκ ἢ ἀπὸ τὸ Μπελλάι, εἶδα ὅμως τὴν λίμνην τοῦ Μπουρξὲ ἀπλωμένην ὡς πράσινην σαύραν...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, αἰφνίδιος ἄνεμος, πολὺ δυνατός, ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς ρίψῃ ἐπάνω εἰς τὸ Γατόδοντον, ἡναγκάσθηεν δὲ νὰ κατέλθω πολὺ χαμηλά, διὰ νὰποσύγω τὴν πάλιν πρὸς τὰ ρεύματα, τὰ ὅποια ἐσχηματίζοντο ἄνωθεν τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰσῆρου. Ἠκολούθησαμεν οὕτως, εἰς ἀπόστασιν δέκα μόνον μέτρων ἀπὸ τοῦ ἀέφους, τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρεζιδωντάν καὶ τὸν ροῦν τοῦ Ἀρκου, μέχρι τοῦ Ἀγίου-Μιχαὴλ τοῦ Μωριένου.

Δὲν ὁλ' σὰς περιγράψω τὴν ἐντύπωσιν ποῦ μοῦ ἐπροξένησε τὸ Λευκὸν Ὅρος... Δὲν ὁλ' μ' ἐπιστεύατε. Ἡθέλησα νὰ διευθυνθῶ πρὸς αὐτὸ καὶ νὰ τὸ περάσω ὅπως ὁ λοχαγὸς Σπελτερνίης μὲ τὸ ἀερόστατόν του, τὸν Σείριον. Ἀλλ' ἡ ὥρα ἦτο δύο καὶ

εἶχαμεν ἀκόμῃ νὰ περάσωμεν τὰς Ἀλπεῖς. Ἐπειτα—λόγος φυσικὰ ἰσχυρότερος, — ἐπεινούσα, εἶχα μίαν πείναν φοβερή!..

Ἄν ὁ Κρά-Κρά δὲν ἦτο ἐξημερωμένος καὶ γυμνασμένος, δὲν εἴξεύρω ν' ἐγὼ πῶς θὰ ἔτρωγα. Εἰς ἀντάλλαγμα ἐνὸς τεμαχίου ροσμπ ή φ, ποῦ τοῦ ἔδωσαν ἡ Βαβέτα, μοῦ ἔφερον εἰς τὸ ράμφος του ἕνα σάνδουιτς θαυμασίως παγωμένον καὶ ἔπειτα ἕνα καλὸ μηρί ἀπὸ κοτόπουλο. Ἐπετούσεν ἀπὸ σκαλὶ σὲ σκαλί, κρατῶν τὴν ἰσορροπίαν του μὲ μικρὰ πτερυγίσματα. Τέλος πάντων ἦτον σὰν γηραιὸς ὑπὲρτης μὲ μαῦρον φράκον, ποῦ μᾶς ἐσερβίριζε...

Στοῦ καλοκαιριοῦ τὸν ἥλιον
Τὶ ὠραῖες ποῖνε ἢ Ἀλπεῖς...

ἀπαγγέλλουν τὰ παιδιὰ τῆς Σαβοΐας Ἀλλ' εἶνε ἀκόμῃ ὠραιότερες τὸν χειμῶνα, κατὰ τὸ αἶθριον ἀπὸ γαυμά, ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε τόσο διωγμένη, ὥστε ὅλαι αἱ χιονοσκεπεῖς κορυφαὶ φαίνονται κυανὰ ὡς ἀντανακλώσας τὸν οὐρανόν. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου παίζουν μὲ τοὺς καταρράκτας καὶ ἡ ὁροσειρὰ διαγράφεται εἰς τὸν ὅριζοντα ὡς μακρὰ παρτάξις φανταστικῶν παγωνιῶν ἄνωθεν ἀπεράντου θαλάσσης.

Ἡμεθα μεταξὺ τῶν ὁρέων Βανονάξ καὶ Πελβού καὶ ἐπετούσαμεν ἄνωθεν τῆς φάραγγος τοῦ Λωταρέ. Ἐξείρνης εὐθυμοὶ φωναὶ ἀντήχησαν εἰς τὴν σιωπὴν. Ἦσαν κυνηγοί, οἱ ὅποιοι μᾶς ἐγαίρων κινουῦντες τὰ καπέλλα των εἰς τὸ ἄκρον τῶν τυφεκίων των. Ἡθέλησα νὰ νταποδώσω τὸν χαιρετισμόν, ἀλλ' ἀνοιξας τὸ στόμα, ἔπαθα ὅ,τι καὶ ὁ κόραξ τοῦ αἰσώπειου μύθου: μοῦ ἔπεσε τὸ κύνκαλο

τοῦ πουλιοῦ. Ἀμέσως, ἀπὸ τὸ κούλωμα ἐνὸς βράχου, ὤρμησεν ἕνας ἀέρας μὲ τὰς πτέρυγας κοληκόμενας σχεδὸν εἰς τὸ σῶμα, καὶ τὸ ἔχαψεν εἰς τὸν ἀέρα...

Ἡ πτήσις τοῦ Κρά-Κρά ἐξηκολούθει θαυμασίαν. Εἰσῆλθομεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐπεράσαμεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῶν Ἀλπεων καὶ ἐφερόμεθα τώρα ἄνωθεν τοῦ Τουρίνου. Τὶ εἶνε τὰ Ἀπέννινα ἐμπρὸς εἰς τὰς Ἀλπεῖς!.. Ὑπὸ τὸν λαμπρότερον ἥλιον εἶδαμεν τὴν Φλωρεντίαν καὶ ἀπεφασίσαμεν νὰ κατέλθωμεν διὰ νὰ διανυκτερεύσωμεν. Ἡ κατάβασις ἐγείνεν εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς ἢ δύο χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν πόλιν, πλησίον ἐνὸς πανδοχείου. Ἡμουν σπασμένοι ἀπὸ τὴν κόπρασιν καὶ δὲν ἤσθανόμεν οὔτε γέλια ἕως τοῦς ἀγκῶνας, οὔτε πόδια ἕως τὰ γόνατα. Ὅσον διὰ τὴν Βαβέταν, αὐτὴ εἶχεν ἀποκοιμηθῇ, μεθυμένη ἀπὸ τὸν ἀέρα. Ἡ πνοὴ της εἶχε παγῶσιν ἐπάνω εἰς τὰ μαλλιά της, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο σὰν πουδραρισμένα. Τὴν ἐσήκωσα εἰς τὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν ἔβαλα εἰς ἕνα ἔσπτο κρεβάτι, ἔπειτα ἔφαγα μὲ τὸν Κρά-Κρά. Ἐνας ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς ἦλθε νὰ μ' ἐξετάσῃ, μὲ συνεχάρη καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι οἱ Ἰταλοὶ ἦσαν κατενθουσιασμένοι μετὰ τὸ συνέδριον τῆς Βρεσσίας. Μοῦ ὠμίλησεν ἀκόμῃ περὶ τοῦ ἀεροναυτικοῦ μυστηρίου, τὸ ὅποιον ἐδημοσίευσεν τότε ὁ Γαβριὴλ Δαννούντσιο, ὁ μέγας Ἰταλὸς συγγραφεύς, καὶ μοῦ ὑπεσχέθη νὰ μοῦ στείλῃ βενζίναν διὰ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ταξεῖδόν μου.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ἐφυσούσε δυνατὸς βορειοδυτικὸς ἄνεμος. Παρὰ τὰς συμβουλὰς τῶν ἀξιωματικῶν, οἱ ὅποιοι ἦλθαν νὰ ἐξετάσουν τὸν Κρά-Κρά, ἀνεχωρήσαμεν. Τὶ ρεῦμα! Εἰς τὰς ἐννεὰ ἐπενοῦσαμεν δεξιόθεν τῆς Ρώμης, ὅπου ὁ ὀδὸς τοῦ Ἀγίου Πέτρου ἔλαμπεν ὡς φάρος. Εἰς τὰς ἐνδεκα, ἐνα π ρ α γ μ α τ ἄ ν ι μ π ῆ κ ε σ τ ὸ μ ἄ τ ι μ ο υ.

Μὴν ἦταν καρβουνάκι ἀπὸ κανένα σιδηρόδρομον; ... Ὁχι, ἦταν σκόνῃ ἀπὸ τὸν Βεζούειον... Διεσχίσαμεν τὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως μὲ μίαν πτήσιν, ἡ ὅποια κατετράβαξε τοὺς γιάρους, καὶ ἀκολουθοῦντες πάντοτε τὸ ἰταλικὸν ὑπόδημα, — αὐτὸ δὲν εἶνε εἰς τὸν χάρτην τὸ σχῆμα τῆς Ἰταλίας; — ἐφερόμεθα ἄνωθεν τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης, τὴν ὅποιαν ἐστειλὸν λέμβοι καὶ ἀτμόπλοια. Μετὰ τὴν Χάζυδιν καὶ τὴν Σινύλλαν, ὁ πορθμὸς τῆς Μεσσηνίας, ποῦ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ μεγάλου σεισμοῦ, ὁμοιάζει μὲ παιγνίδι «πλινθοδομίας» χαλασμένον. Τὶ δυνατόν τὸ ρεῦμα εἰς τὸν πορθμὸν!.. Δὲν ἤμπορέ-

σαμεν νὰ προγευματίσωμεν, παρ' ἄφου τὸν ἐπεράσαμεν. Καὶ ἦτο πραγματικῶς μία μεγάλη ἀπόλαυσις αὐτὸ τὸ πρόγευμα μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης... Ἡ Βαβέτα δὲν ἐκοιμήτο. Εἶχε τραγουδήσῃ ὅλα τὰ τραγουδιὰ τοῦ Σχολείου, ἀπὸ τὸ «Ἡλθε πάλ' ἡ ἀνοιξίς» ἕως τὸ «Εἰς τὸ βουνὸ ψηλὰ ἐκεῖ — εἶνε ἐκκληροῦλα ἐρημική...» — Καλὰ κάνεις νὰ τραγουδῇς, τῆς ἐφώνησα· ἀλλὰ ποῦ βουνὸ καὶ ποῦ ἐκκληροῦλα! Δὲν βλέπεις ὅτι παντοῦ, ἐμπρὸς καὶ πίσω, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, εἶνε ὁλόκληρα; Καὶ νὰ, ὁ ἥλιος βασιλεύει!.. Ἐρχεται νύκτα, ἀδελφοῦλα μου, καὶ ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ νύχτωμα ἀκόμῃ ἀρκετὴ βενζίνα!.. Ἡ Βαβέτα ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐπερ εἶνε τὰ κορίτσια. Ἐκεῖ ποῦ τραγουδοῦν καὶ γελοῦν, βάζουν ἄμεσως τὰ κλάματα!.. Διὰ νὰ τὴν παρηγορήσω, ἔδωκα τὰ σχοινία τοῦ πηδαλίου εἰς τὰ σκαλοπάτια καὶ ἔρπον ἐφθασα κοντὰ της. Ἐδιδυνήσαμεν ἀρετὰ μελαγχολικὰ καὶ ἡ Βαβέτα ἀποκοιμήθη στηρίζουσα τὸ μέτωπον εἰς τὸν βραχίονά μου. Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος λαγοκοιμήθηκα ὀλίγας ὥρας, ἕως ὅτου μ' ἐξύπνισαν αἱ φωναὶ τοῦ Κρά-Κρά, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδειχνεν ἕνα στενόμακρον νησί ποῦ τὸ ἀρίστων ὀπίσω μας. Ἦτο ἡ ἡρωϊκὴ Κρήτη. Τὶ χαρά! εὐρισκόμεθα εἰς καλὸν δρόμον.

σας μὲ τὸν Κρά-Κρά καὶ μὲ τὴν Βαβέταν. Ἡ Βαβέτα δὲν ἐκοιμήτο. Εἶχε τραγουδήσῃ ὅλα τὰ τραγουδιὰ τοῦ Σχολείου, ἀπὸ τὸ «Ἡλθε πάλ' ἡ ἀνοιξίς» ἕως τὸ «Εἰς τὸ βουνὸ ψηλὰ ἐκεῖ — εἶνε ἐκκληροῦλα ἐρημική...» — Καλὰ κάνεις νὰ τραγουδῇς, τῆς ἐφώνησα· ἀλλὰ ποῦ βουνὸ καὶ ποῦ ἐκκληροῦλα! Δὲν βλέπεις ὅτι παντοῦ, ἐμπρὸς καὶ πίσω, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, εἶνε ὁλόκληρα; Καὶ νὰ, ὁ ἥλιος βασιλεύει!.. Ἐρχεται νύκτα, ἀδελφοῦλα μου, καὶ ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ νύχτωμα ἀκόμῃ ἀρκετὴ βενζίνα!.. Ἡ Βαβέτα ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐπερ εἶνε τὰ κορίτσια. Ἐκεῖ ποῦ τραγουδοῦν καὶ γελοῦν, βάζουν ἄμεσως τὰ κλάματα!.. Διὰ νὰ τὴν παρηγορήσω, ἔδωκα τὰ σχοινία τοῦ πηδαλίου εἰς τὰ σκαλοπάτια καὶ ἔρπον ἐφθασα κοντὰ της. Ἐδιδυνήσαμεν ἀρετὰ μελαγχολικὰ καὶ ἡ Βαβέτα ἀποκοιμήθη στηρίζουσα τὸ μέτωπον εἰς τὸν βραχίονά μου. Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος λαγοκοιμήθηκα ὀλίγας ὥρας, ἕως ὅτου μ' ἐξύπνισαν αἱ φωναὶ τοῦ Κρά-Κρά, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδειχνεν ἕνα στενόμακρον νησί ποῦ τὸ ἀρίστων ὀπίσω μας. Ἦτο ἡ ἡρωϊκὴ Κρήτη. Τὶ χαρά! εὐρισκόμεθα εἰς καλὸν δρόμον.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Ἀγαπητοί μου,

ἩΝ 25ην Μαρτίου 1821, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ὕψωσεν εἰς τὴν Ἀγίαν Λαύραν τὴν σημαίαν τῆς Ἐπανστασίας καὶ ὥρμησε τοὺς ἐκεῖ συνηθροισμένους ὁπλαρχηγούς. Μετὰ τὸ εὐτυχὲς πέρας τοῦ ἐπταετοῦς ἀγῶνος καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἡμέρα ἐκείνη ὀρίσθη ἐπισήμως νὰ ἐορτάζεται κατ' ἔτος ὡς ἡ ἑθνικὴ εορτή. Ἀπὸ τὴν μακρὰν καὶ τριεξάμηνον ἱστορίαν τῆς ἐλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὁμοίαν τῆς ὁποίας, εἰς ἡρώισμόν καὶ εἰς ἰδέαν, δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ νεώτερος κόσμος, ἡμποροῦσε νὰ ὀριθῇ καὶ ἄλλῃ ἢ τῆς ἀλώσεως τῆς Τριπολιτσᾶς, ἢ τῆς ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου, ἢ τῆς ναυμαχίας τοῦ Ναυαρίνου, ἢ τῆς πρώτης Ἑθνικῆς Συνελεύσεως τῶν Ἑλλή-

νων, ἢ τῆς καθόδου τοῦ Καποδιστρίου, τοῦ πρώτου Κυβερνήτου τῆς ἐλευθέρας πλεον Ἑλλάδος. Ἐπροτιμήθη ὅμως σφώτατα ἡ 25 Μαρτίου, ὅχι μόνον διὰ τὴν σημασίαν τοῦ γεγονότος, τὸ ὅποιον συνέβη τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν Ἀγίαν Λαύραν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν μεγάλην ὁρησκευτικὴν ἐορτήν, ἡ ὅποια συμπύπτει.

Εἶνε ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου, ἡ ὑπόσχεσις τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, ἡ ἐπαγγελία τῆς ἐλευθερώσεως ὅλου τοῦ κόσμου, ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Οὕτως ὁ εὐτυχὴς συνδυασμὸς τῶν δύο ἐορτῶν, τῆς ὁρησκευτικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς, ἀποτελεῖ μίαν μὲ ἀκόμῃ μεγαλὴτέραν, εὐρυτέραν σημασίαν. Οἱ ἀπόγονοι τῶν γιγαντομάχων τοῦ 21 ἐορτάζουν κατὰ τὴν 25 Μαρτίου καὶ ὡς Χριστιανοὶ καὶ ὡς Ἑλληνας τὴν διπλὴν των ἐλευθέρωσιν. Ὁ ὅρκος τῶν ὁπλαρχηγῶν συμπληρώνει τὸν ἀσπασμόν τῆς Παρθένου καὶ ὁ Γερμανὸς ὕψωνεν τὸ λάβαρον τῆς Ἑλευθερίας, συμπληρώνει τὸν Ἀργάγγελον κρατοῦντα τὸ κρίνον. Διπλῆ ἡ εἰκών, διπλῆ ἡ ἀνάμνησις, διπλοῦς ὁ συμβολισμὸς. Ἡ ἐλληνικὴ ἐλευθερία συνταυτίζεται μὲ τὴν παγκόσμιον, καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς, ἀρυπνιζόμενος, ἀνακύπτων ἐκ τῆς δουλείας, ἀναζών, συνταυτίζεται μὲ τὴν ἀναγεννηθεῖσαν Ἀνθρωπότητα.

Κατὰ τὴν ἐθνικὴν μας ἐορτήν, ποῦ ὁμοίαν της, ὅπ' αὐτὴν τὴν ἐποψίν, κανὲν ἄλλο Ἑθνος δὲν ἐορτάζει, συνδυάζεται ἀκόμῃ ὁ Ἑλληνισμὸς μὲ τὸν Χριστιανισμόν, αἱ δύο μεγάλαι ἰδέαι, αἱ ὁποῖαι ἐξεπολίτισαν, ἐφώτισαν, ἀνεμόρρωσαν εὐηργέτησαν τὸν κόσμον. Καὶ αἱ Ἑλληνες, ἐνθυμούμενοι ὑπερηφάνως πῶς ἀπὸ δοῦλοι ἔγιναν πάλιν ἐλεύθεροι, εἰμποροῦν νὰ ἐνθυμοῦνται μὲ μεγαλότητα ἀκόμῃ ὑπερηφάνειαν τὴν καταγωγὴν των, τὴν εὐγένειαν των, τὴν ἰστορίαν των ὅλην, — ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἀκόμῃ τοῦ Προμηθεῖος ποῦ ἐχάρισεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ πῦρ, — τὴν ἀποστολὴν των εἰς τὸν κόσμον καὶ τὸν ὑψηλὸν των προσρισμόν.

Μὴν τόσοσιν μεγάλη καὶ μοναδικὴ ἐορτὴ πόσον εἰμπορεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς ρήτορας! Ἀλλ' ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶνε τόσοσιν μεγάλη, τὰ λόγια δὲν εἶνε πλέον ἱκανὰ νὰ τὴν δοξολογήσουν! Τὸ καλλίτερον ποίημα, ὁ ὠραιότερος πανηγυρισμὸς, φαίνονται πάντοτε κατώτερα τοῦ θέματος. Ἐρχα καὶ ὅχι λόγια θὰ ἐχρειάζοντο διὰ νὰ δοξολογηθῇ ἐπαξίως ἡ 25η Μαρτίου! Καὶ δυστυχῶς εἰς τὰ ἔργα οἱ ἀπόγονοι τῶν γιγαντομάχων τοῦ 21 καθυστέρουμέν... Ἐννεήντα τώρα χρόνι ἐλεύθεροι, δὲν ἐκάμαμεν σχεδὸν τὸ παραμικρόν, δὲν ἔχομεν νὰ ἐπιδειξώμεν τίποτε ἐφάμιλλον ἐκείνων. Εἰς τὸν πόλεμον ἐνίκηθημεν. Τὸ Κράτος μας εἶνε ἀτελές,

ὁ στρατὸς μας ἐπίσης. Κοινωνικῶς καὶ πνευματικῶς προοδεύομεν βέβαια, ἀλλὰ χρειάζεται ἀκόμῃ ἐργασία, πολλὴ ἐργασία, διὰ νὰ προκύψῃ ἡ Δύναμις, ἡ ὅποια θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐκπληρώσωμεν τὸν προσρισμόν μας.

«Ὁ ἀγὼν δὲν ἐπεράνθη», ἐκήρυττεν ὁ ποιητὴς πρὸ πενήντα ἐτῶν. Αὐτὸ εἰμποροῦμεν νὰ τὸ λέγωμεν ἀκόμῃ: Ὁ ἀγὼν δὲν ἐτελείωσεν, ὅχι! Καὶ ἡ Ἑθνικὴ Ἐορτὴ αὐτὸ προπάντων πρέπει νὰ μᾶς ὑπενθυμίζῃ. Ὅτι ἔχομεν ἀκόμῃ νὰ κάμωμεν πολλὰ καὶ μεγάλα. Ἡ εὐγένεια, λέγουσιν, ὑποχρεώνει, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐπαναπαυώμεθα εἰς τὰς δάφνας τῶν προγόνων. Ἀνάγκη νὰ θρῆψωμεν καὶ ἡμεῖς νέας δάφνας, νὰ ἐγείρωμεν νέα τρόπαια. Κανείς δὲν θὰ κατεβῇ βέβαια ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν νίκην καὶ εἰς τὴν δόξαν. Ἡμεῖς ὅλοι πρέπει νὰ εἰμεθα προητοιμασμένοι διὰ τοῦτο, ἕως νὰ γεννηθῇ, ἀπὸ ἡμᾶς πάλιν, μεταξὺ μας, ὁ μέγας Ὁδηγός. Καθεὶς μας πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του ὅτι εἶνε Ἑλλήν, μ' ἕνα μέγαλον προσρισμόν. Καὶ νὰ ἐκτελῇ πιστῶς ὅλα τὰ καθήκοντα, τὰ ὅποια τῷ ἐπιβάλλει ἡ φιλοπατρία. Προπαντὸς νὰ εἶνε καλὸς καὶ τίμιος πολίτης, νὰ σέβεται τοὺς νόμους καὶ τοὺς ἄρχοντας, νὰ συνεισφέρῃ προθύμως, νὰ ἐκπληρώνῃ μὲ ἀληθινὸν ζῆλον τὴν στρατιωτικὴν του υποχρέωσιν καὶ νὰ υποτάσσῃ γενικῶς τὸ συμφέρον του εἰς τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος. Τίποτε ἄλλο δὲν χρειάζεται διὰ νὰ βελτιωθῇ ἡ θέσις αὐτοῦ τοῦ Κράτους καὶ διὰ νὰ προκύψῃ ἡ Δύναμις, περὶ τῆς ὁποίας ἐλέγχαμεν.

Ὁ ἐορτασμὸς τῆς 25ης Μαρτίου δὲν θὰ εἶχε καμμίαν σημασίαν, καμμίαν χρησιμότητα, ἐὰν δὲν ὑπενθυμίζεν εἰς ἕνα ἕκαστον, μικρὸν ἢ μέγαλον, τὸ ὑπέρτατον αὐτὸ πατριωτικὸν καθήκον!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Ἡ ἀμυγδαλιὰ ἀνθισμένη σὰν κυφοῦλα σπολισμένη ἄσπρο φόρεμα φορεῖ. Τὰ λουλούδια, φουντωμένα σμιζάν', γείναν' ἄνθος ἕνα στὸ μικρὸ τους τὸ κλαρί.

Ζηλευτὴ καὶ φουντωμένη ἡ ἀμυγδαλιὰ ἀνθισμένη καὶ στὰ πικρὰ κλαδιά κ' ἐστὶ αὐτὰ ἀπ' τὸ βάρος γέρουν, καὶ περνοῦν καὶ ἄνθη παίρνουν, νὰ μυρίσουν, τὰ παιδιὰ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Περίληψη των προηγουμένων:—Συνωμοτούν σκοπεύουν ν'ανατινάξουν την άμαξαν του Ναπολέοντος Βοναπάρτου, καθ' ην στιγμήν ο Πρώτος Υπάτος θα διήρχετο την οδόν Σαιν-Νικαίν, δια ν'απάγη εις τὸ θέατρον. Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Κορμάς, ἀνακαλύψας τυχαίως τὴν συνωμοσίαν καὶ μὴ κατορθώσας νὰ ἰδῇ τὸν Ναπολέοντα διὰ τὸν προειδοποιήσῃ, τρέχει εἰς τὴν οδὸν Σαιν-Νικαίν, εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τῶν συνωμοτῶν, εἰς τὸ ὑπόγειον, καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἕνας ἀνδρῶπις ἡτοιμάζετο ν'ἀναγῇ τὸ φυτίλι ἑνὸς βαρελλίου με πυρίτιδα, ἐφορμᾷ καὶ με μίαν κλωτσιάν τοῦ πετῖ τοῦ φανόρι μακράν. Ἡ ἄμαξα τοῦ Ναπολέοντος συγχρόνως περνᾷ... Ὁ συνωμότης ἐφορμᾷ ἀμέσως κατὰ τοῦ Κορμά τὸν καταβάλλει καὶ τὸν ἀφίνει κινημένον εἰς τὸ κεφάλι καὶ ἀναίσθητον. Ἐπειτα παίρνει πάλιν τὸ φανάρι τοῦ καὶ ἀνειδήλως, βάλλει φωτιάν εἰς τὸ φυτίλι. Περνοῦν ὀλίγα δευτερόλεπτα...

Ἐπιτέλους γίνεται μία φοβερά ἐκρηξίς, ἡ ὁποία ἀνετίναξε τὸ ἔδαφος τοῦ δρόμου, κατέστρεψε πέντε οἰκίας, ἐθραυσεν ὅλα τὰ γυαλιὰ τῆς περιούχης, ἐκλόνησε καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἄμαξαν τοῦ Βοναπάρτου, ἡ ὁποία εὐρίσκετο διακόσια μέτρα μακράν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸν βλάψῃ, διόλου. Τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα δευτερόλεπτα, τὰ ὁποία εἶχε κερδίσει ὁ Λουδοβίκος, ἀποσπῶν τὸ φανάρι ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δολοφόνου, ῥέκεσαν διὰ νὰ σώσουν τὴν ζωὴν τοῦ Πρώτου Υπάτου.

Ἀλλὰ τί ἔγεινεν ὁ μικρὸς τοῦ σωτήρ μετὰ τὴν φοβεράν ἐκείνην ἐκρηξίν;

Εἶδαμεν, ὅτι ὁ δολοφόνος τὸν εἶχεν ἀφίσσῃ αἰμοσταγῇ καὶ λιπόθυμον πλησίον τοῦ βαρελλίου τῆς πυρίτιδος... Ἐπλήρωσεν ἄρα γὰρ μετὰ τὴν ζωὴν τοῦ τὴν εὐγενῆ καὶ γενναίου τοῦ πρῶτον;

Ὁχι! διότι ὁ βράχος τοῦ ὑπογείου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε σπᾶσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ, τὸν ἐπροφύλαξε. Ὁ βράχος αὐτός, ὁπισθεν τοῦ ὁποίου εἶχε πέσῃ, ἀντέσχεν εἰς τὴν ἐκρηξίν, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε οἱ συνωμῶται εἶχον προετοιμάσῃ οὕτω πῶς, ὥστε νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τὸν δρόμον. Οὕτως ὁ Λουδοβίκος δὲν ἡσθάνθη παρὰ τὸ κτύπημα τοῦ ἄερος, μετατοπισθέντος ὡς ἐκ τῆς ἀναφλέξεως τῆς πυρίτιδος.

Εἰς τὴν θανάσιμον σιγὴν ἡ ὁποία διεδέχθη τὴν ἐκρηξίν, ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις τοῦ καὶ παραμερίσας τὰ παντὸς εἶδους συντρίμματα, τὰ ὁποῖα τὸν ἐσκέπαζαν, προσεπάθησε νὰ σηκωθῇ...

Δὲν ἐνθυμεῖτο πλέον τίποτε. Ἀπορούσε μόνον πῶς εὐρίσκετο ἀκόμη ζωντανός... Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ μνήμη τοῦ ἐπανῆλθε καὶ, ἀνασηκωθείς ἐπιπύωνος ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, ἐκύτταξε γύρω του. Εἶδε τὴν καταστροφὴν καὶ ἀνέκραξε:

— Ἐτελείωσε!... οἱ κακούργοι τὸ κατὰφεραν!... ὁ Βοναπάρτης σκοτώθηκε! Ἐνῶ περίλυπος ἐπανελάμβανεν αὐτὰς τὰς λέξεις, αἰσθανόμενος τὴν μεγάλην τέραν τύψιν διότι δὲν κατόρθωσε νὰ προλάβῃ τὸ ἐγκλημα, κρότος ξιφῶν καὶ τυφεκίων ἀντήχησεν εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Ἐλᾶτε ἀπὸ 'δῶ, διέταξε μία φωνή, τὸ φυτίλι εἶνε κεῖ-κάτω.

Ἦσαν ἄνθρωποι τοῦ Φουσε, τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ἐρχόμενοι νὰ

κρῶν στρατιωτῶν νὰ τοὺς κρατοῦμεν ἕνα! Ἐπειτα ἐξετάσας τὴν θέσιν ὅπου εὐρίσκετο ὁ υἱὸς τοῦ Ποθητοῦ Κορμά, ἀνέκραξε:

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! αὐτὸ τὸ παλῶν παιδο ἔκαμε τὴ δουλειά! νὰ, ἀκόμη κρατεῖ στὰ χεῖρα του τὸ φυτίλι.

Ἀμέσως δύο στρατιῶται, εἰς νεῦμα τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐπιάσαν τὸν Λουδοβίκον καὶ τὸν ἔδεσαν. Ὁ δυστυχὴς παρετήρησε τότε ὅτι πρῆγματικῶς, εἶχε πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸ φυτίλι. Ἡ ὀξεία νὰ διαμαρτυρηθῇ, νὰ ἐξηγήσῃ τί συνέβη, ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀστυνομικῶν δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ ὁμιλήσῃ.

— Πάρτε ἀπὸ 'δῶ αὐτὸ τὸ σχοληχί, εἶπε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ὁ πολίτης Φουσε ὁ ἰδὼν τώρα, ὅτι δὲν τρώρε ἄδικα τὸ ψωμί του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.
ΛΟΓΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Ὁκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν ἀποπείραν τῆς οδοῦ Σαιν-Νικαίν, ἐπανευρίσκειμεν τὸν Λουδοβίκον Κορμάν εἰς τὴν φυλακὴν.

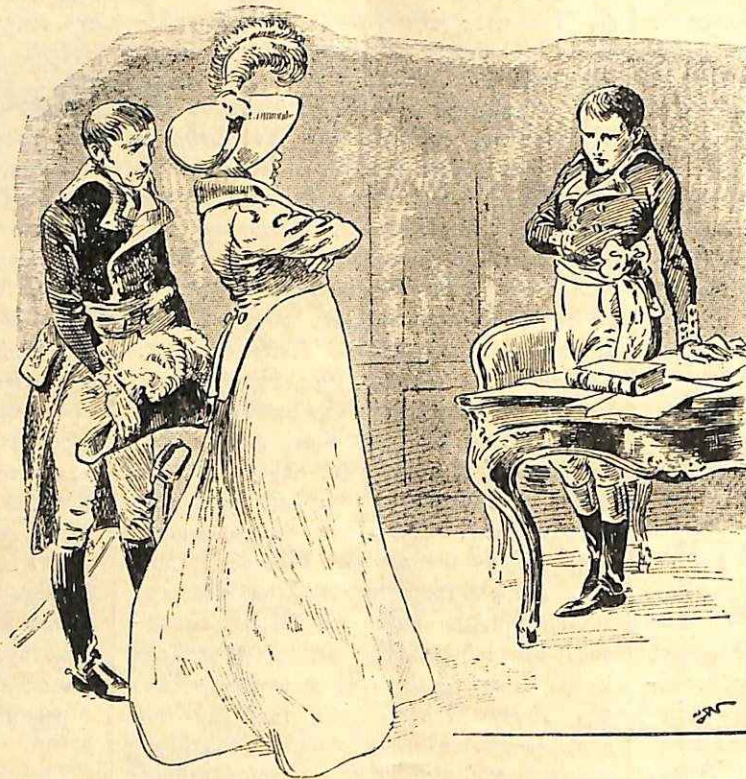
Τὸν ἐκλείσαν εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην φυλακὴν, τὴν λεγομένην Κονσιερζερρί, εἰς ἐν κελλίον παραπλεύρως ἐκείνου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε φυλακισθῇ ἡ βασίλισσα Μαρία Ἀντουανέττα. Ἦτο θολωτόν, πλάτους δύο μέτρων καὶ μήκους δέκα, με μικρὴν παράθυρον κιγλιδῶρατον, βλέπον πρὸς τὸν κήπον.

Ὅσον παρετίνετο ἡ κρατησίς του, τὸ δυστυχὲς παιδίον ἔχανε μίαν-μίαν τὰς ἐλπίδας τοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἀθώότης τοῦ θανεγνωρίζετο γρήγορα, ἀπορούσε δὲ πῶς μετὰ τὴν ἀνάκρισίν του, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξιστήρησε τὰ πάντα, ἐξηκολούθουν ἀκόμη νὰ

τὸν κρατοῦν φυλακισμένον.

Ἀλλοίμονον! αἱ ἀτυχεῖς συμπτώσεις, αἱ συνθήκαι ὑπὸ τὰς ὁποίας εὐρέθη, τὸν ἐθάρυνον με φοβεράς ὑποψίας, αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς πολὺ πιθανώτεροι ἀπὸ τὴν ρομαντικὴν του διήγησιν...

Τὸν ἤσαν ἐξηπλωμένον, τὴν στιγμήν τῆς ἐκρήξεως, ἐπάνω εἰς τὸ φυτίλι, τὸ ὁποῖον εἶχε μεταδώσῃ τὸ πῦρ εἰς τὸ κατὰθόνιον μηχανήμα. Ἐπὶ πλέον αἱ περὶ αὐτοῦ πληροφορίες, τὰς ὁποίας εἶχον συλλέξει αἱ ἀστυνομικαὶ, σύμφωνα ὅλαι, ἐφαίνοντο πείθουσαι ὅτι ὁ μικρὸς ἐκείνος ἠμποροῦσε νὰ ἦτο τὸ ὄργανον τοῦλάχιστον τῶν ἀληθινῶν κακούργων. Μήπως αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ Λουδοβίκος Κορμάς, δὲν εἶχε δηλώσῃ ἐπανειλημμένως ὅτι

«Ἡ κυρία Σαν-Ζεν δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ...»

ἐρευνήσουν ἐπιτοπίως καὶ νὰ ἀνακαλύψουν τοὺς δράστας τῆς ἀποπείρας.

Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἐδοκίμασε καὶ νὰ κινηθῇ. Ἀλλ' ὡς τε δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις. Ἐμεινεν ἐξηπλωμένος εἰς τὸ μέρος, ὅπου τὸν εἶχε ρίψῃ ὁ δολοφόνος, καὶ ἐπερίμενε τοὺς ἀστυνομικοὺς.

Οἱ στρατιῶται ἐπροχώρουν με πρόφυλαξιν, κρατοῦντες ὑψηλὰ τὰ φανάρια των, διὰ νὰ μὴ προκαλέσουν τυχὸν νέαν ἐκρηξίν. Ἐνας ἄνθρωπος με μαῦρον ἐνδυμα, κρατῶν πελώριον ρόπαλον, τοὺς ὠδήγει καὶ ἐλάμβανε διὰ μολυβδίδος σημειώσεις ὑπὸ τὸν τρέμον φῶς τοῦ φανού. Ἐξαφνα διέκρινε τὸν Λουδοβίκον κατακείμενον καὶ ἐξεβάλε κραυγὴν θριαμβοῦ.

— Νίκη! εἶπεν ὁρμῶν πρὸς τὸν μι-

ἦτο ἐχθρὸς τοῦ στρατηγοῦ Βοναπάρτου; Ἦτο τῶντι γνωστὸν εἰς τὴν συνωμοσίαν τοῦ Ἀγίου Ρόγκου ὅτι ὁ μικρὸς εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τοῦ, τοῦ παλαιῦ Ἰακωβίνου. Πολλοὶ μάρτυρες τὸ κατέθεσαν. Ἐκτὸς τούτου, εἰς ὅλας τὰς ἀνακρίσεις, εἰς τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποβληθῇ ὁ μικρὸς, μὴ θέλων νὰ βλάψῃ τὴν φήμην τῆς μητρικῆς ταβέρνας, ἡρνήθη νὰ ὁμολογήσῃ πῶς καὶ πῶς ἀνεκάλυψε τὰ σχέδια τῶν συνωμοτῶν.

Διὰ τὸν ὑπουργὸν τῆς Ἀστυνομίας δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν ἀμφιβολία: οἱ συνωμῶται εἶχον μεταχειρισθῇ τὸν παῖδα τοῦ στρατοῦ διὰ νὰ νάψῃ τὸ φυτίλι, ὅπως εἶχαν βάλῃ καὶ ἕνα κοριτσάκι 13 ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἐρονεύθη, νὰ κρατῇ τὸ αἶλγον τοῦ κάρου, τοῦ προωρισμένου νὰ σταματήσῃ εἰς τὸν δρόμον ἐκείνον τὴν ἄμαξαν τοῦ Πρώτου Υπάτου.

Δὲν ἔμεινε παρὰ νὰ εὐρεθοῦν οἱ ἡθικοὶ αὐτουργοί, οἱ ἀληθεῖς ἐνοχοί, καὶ τοῦτο ἠλπίζεν ὁ Φουσε νὰ κατορθώσῃ, ἀναγκάζων τὸν Λουδοβίκον Κορμάν νὰ ὁμιλήσῃ.

Αἱ ἡμέραι ἦσαν μακრაὶ καὶ θλιβεραὶ διὰ τὸν δυστυχὴ μικρόν, ὁ ὁποῖος, εἰς

τὴν σκοτεινὴν τοῦ εἰρηκτῆ, ἦτο βοθημένος εἰς ἐπίσης σκοτεινὰς σκέψεις. Ἡ πληγὴ τῆς κεφαλῆς τοῦ τὸν ἐπονόυσεν ἀκόμη, καὶ, με ὄλον τοῦ τοῦ ψυχικὸν σθένος, πολλὰς ὥρας διήρχετο κλαίων καὶ ἐπαναλαμβάνων:—Καὶ ὅμως δὲν ἔκαμα κανένα κακόν!

Ὁ δεσμοφύλαξ τῷ διηγήθη μίαν ἡμέραν τὸ τέλος τῆς ἱστορίας, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ ἥρωας, καὶ ἡ ὁποία ἐσταματοῦσε δι' αὐτὸν τὴν στιγμήν τῆς ἐκρήξεως. Οὕτως ἔμαθεν ὅτι ἡ ἀρρώστειός του δὲν ἔμεινε χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ εἶχε κατορθώσῃ νὰ σταματήσῃ πρὸς στιγμήν τὴν χεῖρα τοῦ δολοφόνου.

— Ἐσώσα τὸν Βοναπάρτην, ὁ ὁποῖος τώρα με φυλακίζει! ἐσυλλογίζετο συστρεφόμενος με λύσσαν ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς του κλινῆς.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, τὸ τεταραγμένον πνεῦμά του κάπως ἐγαλήνευσεν, ἡ πληγὴ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐθεραπεύθη καὶ ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ πρὸς τοὺς φίλους του, διὰ νὰ ἐνεργήσουν ὑπὲρ τῆς ἀποφυλακίσεώς του.

Ἐξήτησε χαρτὶ καὶ πένναν, τὰ ὁποῖα ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν τῷ ἐχόρη-

γησε, καὶ ἔγραψε τρεῖς ἐπιστολάς: μίαν πρὸς τὴν μητέρα του, ἄλλην πρὸς τὴν Λευκοθέαν καὶ τὴν τρίτην πρὸς τὴν στρατηγίαν Λεζέμπρ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΨΑΛΙ

Σύννεφο τὴ σκόνῃ—γύρω του σηκώνει Καὶ τόση εἰν' ἡ ὁρμή του,—ποῦ τρίζουν οἱ ἄρμφοι του,

Τραντάνε οἱ τροχοὶ του—καὶ τὰ λογατρεῖχουν Φτερά σὰν νὰ ἔχουν.

Μακρὰ τὸ θωροῦνε—πολλοὶ καὶ θαρροῦνε Πὰς φέρνει τ' ἄμᾶξι,—πού, λές, θὰ πετάξει, Τρανό, δὶχως ἄλλο,—στρατάρχη μεγάλο... Σὲ λίγο ζυγώνει—καθένας ἀπλώνει

Μὲ σέβας, νὰ ἰδῇ!

Μὰ τί βλέπει τάχα,—καλὸ μου παιδί;

Ἀμᾶξι ἀδειανό,—μὲ πίσω μονάχα,

Κορμάτι... σανό!

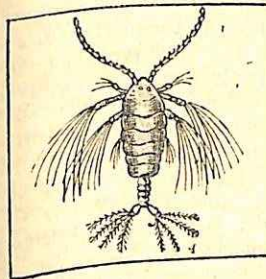
Ῥεκλαμαδῶροι πόσοι με κεφαλὴ ἀδειανή, Κανεῖς πρὶν τοὺς ζυγῶσαι, περνοῦνε γιὰ [τρανοὶ!]

(Μίμνους)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

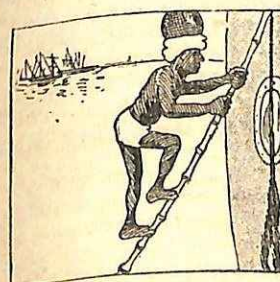
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Θαλασσινὸν ἱπτάμενον

Τὸ περιέργον αὐτὸ θαλάσσιον ζῶον, ἐστρακόμενον γινώσκοντες εἰς τὴν ζωολογίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Pontellina mediterranea, πηδᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ νερόν καὶ ἄμα εὐρέθῃ εἰς τὸν ἀέρα, εἰμφορεῖ νὰ κρατῇται, χάρις εἰς τὰ λεπτότατα πτεῖλα, μετὰ ὅποια εἶνε ἐρωδιασμένον τὸ σῶμά του. Καὶ ἕνας ἰχθὺς ἔχει αὐτὴν τὴν ιδιότητα, ὁ γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐξώχοιτος.

Ἡ ἀπλουστέρα κλίμαξ

Οἱ ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ἀναβῶν εἰς τὰ μεγάλα πλοῖα τὰ σταθμεύοντα εἰς μερικὸς λιμένας τῆς Αἰγύπτου, μεταχειρίζονται ὡς κλίμακα ἀπλὴν καλὰ μ. π. α. μ. π. ο. ὅ, τὸ ὁποῖον στηρίζουν ἐπὶ τοῦ σκάφους καὶ ἀναρριχῶνται διὰ τῶν χειρῶν

καὶ τῶν ποδῶν μ' εὐκίνησιαν μοναδινήν. Οἱ κόμβοι τοῦ μπαμποῦ τοῖς χρησιμεύουν ὡς σκαλοπάτια.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Α') Μαγικὴ εἰκὼν

Ὁ Τοτὸς κλαίει γιατί θέλει νὰ ἰδῇ τὸ φεγγάρι. Καὶ ὅμως δὲν εἶνε πολὺ μακριὰ του. Εἰμφορεῖτε νὰ τοῦ τὸ δείξετε;

Β') Παίγνιον

Ἐστᾶλη ὑπὸ Θεοδοσίου Σ. Δημοπούλου

ΒΙ	ΚΙ	Α	Α	Α
ΒΙ	Ο	ΑΛ	ΤΡΟ	ΝΟΣ
ΚΤΑ	ΔΗΣ	ΘΗ	ΠΟΣ	ΒΑΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἄνωτέρω συλ-

λαβαὶ ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες λέξεις σημαίνουσας: Ρωμαῖον Αὐτοκράτορα, Στρατηγὸν Ἀθηναῖον, Μοῖραν καὶ Πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθηνᾶς, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, οδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του με μίαν δεκάραν ἢ με ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θὰ ποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσάμενον δι' ἐνέτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομὴ του θὰ παραταθῇ).

Λύσεις τοῦ Παίγνιου καὶ τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ 15ου φυλλαδίου

α') Τὰ γαλλικὰ ὀνόματα εἶνε: Jean, Pierre, Louis, Paul, Antoine, Isidore, Jules, Bernard.

β') Τοῦ ἀνθρώπου τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ λείπουν ἐντελῶς τὰ πόδια. Ἄν προσέξετε τῶντι καλὰ, θὰ ἰδῇτε ὅτι τὸ σῶμά του τελειώνει εἰς τὴν μέσην. Ἄν εἶχε πόδια, δὲν θὰ ἐφαίνετο ἡ ἀρχὴ των;

138 τὸν Ὁ-
δηγόν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ
τοῦ Κεφ ΒΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΙΑΣ
ΚΑΡΦΙΤΣΑΣ ΜΕ ΜΙΑΝ ΒΕΛΟΝΗΝ

Ἡ καρφίτσα πρὸς τὴν βελόνην.

Ἀγαπητή μου φίλη!

Ἐπέρασαν πρὸ πολλοῦ, γιὰ νὰ μὴ γυ-
ρίσουν ἴσως ποτὲ πλέον, αἱ εὐτυχεῖς ἡ-
μέραι ποὺ ἀνεπαυόμεθα καὶ αἱ δύο εἰς
τὸ βελουδένιο κόκκινο μαξιλαράκι τῆς
κυρίας μας! Ἐπέρασαν ἐπίσης αἱ ὡραῖαι
νυκτεριναὶ συνομιλίας μας ὅταν παγοῦ
ἐβρασιλευν ἡσυρία, καὶ τὸ φεγγάρι ἐρη-
χεν ἀπὸ καμνὴ χαρὰ μὰς τοῦ παραθυ-
ριοῦ τῆς ἀχτίδος τοῦ γιὰ νὰ μᾶς φωτίσῃ
μὲ τὸ γλυκὸ τοῦ φῶς καὶ νὰ γυαλίσῃ τὸ
ὠραῖο κορμί σου.

Σ' ἐξήλενα τότε, σὲ ζηλεύω τώρα ἀκό-
μη περισσότερο, γιὰτὶ νὰ μὴ εἶχα καὶ
ἐγὼ τὸ λεπτό σου σῶμα, τὸ χρυσεῖο
κεφάλι σου, τὴν ψιλὴν σου μύτη, ποὺ
τρυπᾷ τὴν μουσέληνα χωρὶς ν' ἀφίνη
ἔχνος! Ἀ! δὲν εἶσαι ὅπως ἐγὼ παιγνίδι,
μὲ τὸ ὁποῖον παίζουν καὶ τὸ πετοῦν ἀπὸ
ἰδιοτροπίας. Εἶσαι ἐργατική, ἀξία, ἀγα-
πητὴ καὶ χρησίμη εἰς ὅλας τὰς περι-
στάσεις.

Ἄκουσε τὰς περιπετείας μου: Τὴν ἡ-
μέραν ποὺ ἐχωρίσθηκα, ἡ κυρία μας,
ὅπως θὰ ἐνθυμῆσαι, μὲ εἶχε βάλει εἰς
τὸ σάλι τῆς, καὶ ἦμουν ὑπερήφανη ποὺ
ἐλαμπα καὶ ἐπεδεικνύμην. Ἦτο ἐτοιμὴ
νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' αἰσθάνθηκε ὅτι ἔκαμνε
ξέστη καὶ ὅτι τὸ σάλι τῆς ἦτο πολὺ βα-
ρὺ· ἐφώνησε τότε τὴν καμαριέραν, τὴν
ἀνόνητον ἐκείνην Φανήν, τὴν ξεῦρεῖς...
καὶ τῆς ἐξήτησεν ἕνα ἐλαφρότερον ἐνδυ-
μα. Ἡ ὑπηρέτρια ἔδωκεν ὅτι τῆς ἐξή-
τησεν ἡ κυρία καὶ μὲ ἐκάρφωσε... ὦ!
ὅταν τὸ σκέπτομαι, σκίζω ἀπὸ τὸν θυμὸν
μου... μ' ἐκάρφωσε ποὺ πονακαμίσαι τῆς
σάν νὰ ἦμουν ἡ προστυχότερη καρφίτσα
τοῦ κόσμου!

Ξεῦρεῖς καλὰ ἐντούτοις, ὅτι ἔχω ὠραῖο
χρυσὸ κεφάλι κατεργασμένον, ὅτι εἶμαι
ἀξία αὐτοκρατεῖρας!

Μένω ἀκόμη καρφωμένη ἐκεῖ.
Γράψε μου, συμβούλευσέ με, ἢ ἐάν
ὄχι, στείλε μερικὺς παρηγορητικὺς
λόγους εἰς τὴν δυστυχισμένην καὶ ταπει-
νωμένην φίλην σου.

(Mme E. Raymond) Ἐξόριστος Ἀτθίς

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΘΙΕΡΣΟΥ

Ὅταν ὁ Θιέρσος ἦτο πρόεδρος τῆς
Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἐπεσκέφθη τὴν
γενέτειράν αὐτοῦ πόλιν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς πολιτείας ἠρέσκετο νὰ
περιπατῇ μόνος. Μίαν ἡμέραν, διερχόμε-
νος ἐμπροσθεν στρατώνων, παρετήρησε
τὸν σκοπὸν, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐκένωσε τὸ
πινάκιόν του, συνεπλήρωσε τὸ γέμειν του
μὲ τεμάχια ἄρτου καὶ τυροῦ. Ὁ Θιέρ-
σος, αἰσθάνθεις ἐνδιαφέρον πρὸς τὸν
στρατιώτην ἐκεῖνον, πλησιάζει καὶ τὸν
ἐρωτᾷ: «Εἰ φίλε, δὲν μοῦ λές, πῶς τὰ
περνᾷς σὸ τὰ γυμνασίου;—Μπα! καὶ γιὰτὶ ρω-
τᾷς, παρακαλῶ, τοῦ λόγου σου;—Γιὰτὶ

ἐνδιαφέρομαι λιγάνι» ἀπαντᾷ ὁ Θιέρσος.
—Τί μήπως εἶσαι δεκανέας;—Εἶμαι κατὶ
παραπάνω ἀπὸ δεκανέας—Δοχίας;—Ἀ-
κόμη πάνω—Μπᾶς κ' εἶσαι ἀνθυπολο-
χαγός;—Ἀκόμη δὲν τὸ βρῆκα—Τί διά-
βολο λοιπόν, ταγματάρχης;... συνταγμα-
τάρχης;... στρατηγός;...—Ὁ στρατηγὸς
ὕπακουσιν εἰς τὰς διαταγὰς μου.—Καλὲ
τί μοῦ λές, ἀνθρώπε; Μήπως καὶ θεὸς νὰ
μοῦ περάσῃς καὶ τὸν ὑπουργόν;—Εἶμαι ἀνώ-
τερος καὶ τῶν ὑπουργῶν.

—Ἐ! τότε λοιπὸν χωρὶς ἄλλο πρέπει
νὰ εἶσαι ὁ μπάριμα Θιέρσος. Πιάσε' δὴ
τὸ ψωμί μου καὶ τὸ τυρὶ, γιὰ νὰ σοῦ πα-
ρουσιάσω ὅπλα.

Διάπλασις τοῦ Μέλλοντος

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΣΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

Γιὰτὶ ὅταν κρέβεται
Θλίψη καμνία μου
Μέσ' στὴν καρδιά μου,
Ἐλπίδα ἄπονι,
Σὺ μοῦ τὴν σβεῖς;

Γιὰτὶ ὅταν δάκρυα
Πόνος κρυφὸς μου
Καὶ μυστικὸς μου
Φέρνει στὰ μάτια μου,
Σὺ τὰ φιλεῖς;

Μέσα στὴς λύπης μου
Τὴν σκοτεινιά,
Σὺ μ' ἀπονιά,
Στὸ μῦθρον σὺννεφο
Μ' ἀλάμψη χύνεις,

Καὶ μέσ' στοῦ πόνου μου
Τὸ ἔργο σκοτάδι
Ὅτ' ἕνα βράδυ
Ν' ἀναπαυθῶ,
Ἄχ! δὲν μ' ἀφίνας

Λυπῆσαι, ἐλπίδα μου,
Τὰ δάκρυά μου
Καὶ τὴν καρδιά μου
Θλιμμένη ἄφινε,
Γιὰτ' εἶνε κρίμα!...

Γλυκὰ εἶν' τὰ δάκρυα·
Στὴ λυπημένη
Καὶ κουρασμένη
Καρδιά μας χύνουνε
Δροσὰ κῆμα!

Κρητικοπούλα

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

Ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου
ἐπῆγα νὰκούσω τοὺς Χαιρετισμοὺς μὲ
μιὰ φίλην μου, ὅταν τὴν εἶδα μελαγχολι-
κήν.

—Εἶμαι μελαγχολική, μοῦ εἶπεν, ὅ-
ταν τὴν ἠρώτησα τὴν αἰτίαν, γιὰτὶ θυ-

μήθηκα πάλι τὰ περασμένα, τὴν ζωὴν
τοῦ Ἀρσακείου... Ἡ ἐκκλησία ποὺ ἐπῆ-
γαμε σήμερον, μοῦ θύμισε τὴν ἐκκλησίαν
τοῦ Ἀρσακείου, τὴν μικροῦλα, τὴν ἀγα-
πημένην μας ἐκκλησίαν. Μόνοι μας ἡμεῖς
αἱ μαθήτριά τιν ἐκαθαρίζαμε, ἀνάβαμε
τὰ κανδήλια τῆς, ἡμεῖς ἐφροντίζαμε γιὰ
τὸ κάθε πρᾶγμα τῆς. Ἡμεῖς ἐπίσης τὰς
ἐορτὰς καὶ τὰς Κυριακάς ἐψάλλαμε τὴν
Δοξολογίαν καὶ τὰ διάφορα τροπάρια.
Πάντοτε ἦτο ὡραία, γοητευτικὴ ἡ ἐκκλη-
σία μας, ἀλλὰ τὴν Μεγάλην Σαρακοστήν
καὶ ἰδίως τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα εἶχε
ὅλος διδουλιδαίετρον θέλητρον. Ἐπῆγαι-
ναμε τότε συχνότερα καὶ ἐψάλλαμε στοὺς
Χαιρετισμοὺς. Τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα δι-
αρκῶς σχεδὸν εἴμεθα στὴν ἐκκλησίαν. Τὴν
Μ. Παρασκευὴν ὅλαι αἱ μαθήτριά τιν ἀπὸ
τὸ πρῶτ' εὐρίσκοντο εἰς κίνησιν. Ἐπρεπε
νὰ στολισθῶμεν τὸν Πανάγιον Τάρον τοῦ
Σωτῆρος. Ἀλλὰ ἔφεραν ἀνθὴ, ἀλλὰ
ἐπλέκαν στεφάνους καὶ ὅλαι κατὶ ἑκα-
μναν μὲ ἰδιαίτερον προθυμίαν, τὴν ὁ-
ποῖαν ἠῤῥανεν ὁ πένθος ἡχος τοῦ κώ-
δωνος, κρουσμένου ἀπὸ τὴν πρὸς τοῦτο
ὀρισμένην μαθήτριά. Ὅλα ἦσαν ἐτοιμα
τὴν μεσημβρίαν. Τὴν ἐσπέραν δὲ αἱ μα-
θήτριά τιν συνηθροίζοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν
καὶ ἰσταμένα δεξιὰ καὶ ἀριστερά τοῦ
Ἐπιταφίου, ἐψάλλαν τὸν Θρήνον. Κατό-
πιν ἐγένετο ἡ περιφορά τοῦ Ἐπιταφίου,
τὸν ὁποῖον ἐκράτουν μαθήτριά τιν, ἐνῶ αἱ
ἄλλαι ἠκολούθουν, κρατοῦσαι στεφάνους
καὶ δίσκους μὲ ἀνθὴ ἢ ἀναμμένας λαμ-
πάδας καὶ ψάλλουσαι μὲ μεγάλην κατὰ-
νύξιν. Ἦτο ἐξοχὴ ἡ στιγμή ἐκείνη καὶ
πολὺ συγκινητικὴ! Σάν ἀληθινὴν κηδεῖα
αἱ μαθήτριά τιν ἐφόρουν τὴν κυανὴν στο-
λὴν των, ἡ ὁποία ἐφαίνετο μαῦρη, μὲ
ἐπανωφόρια μαύρα.

Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν θά λημονήσω, ἐτελεῖωσεν
ἡ φίλην μου, τὸν Ἐπιτάφιον τοῦ Ἀρσα-
κείου καὶ εἶμαι λυπημένη διότι ποτὲ ἴσως
δὲν θ' ἀξιώθῃ πάλιν νὰ στολίσω ἡ κρα-
τήσω τὸν Πανάγιον Τάρον!

Ἀερναυτοπούλα

ΜΙΚΡΟΝ ΛΑΘΟΣ

Τὴν ἐποχὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανα-
στάσεως, στρατιώτης τις τοῦ στρατεύ-
ματος τοῦ Καραϊσκάκη ἦλθε πρὸς αὐ-
τὸν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ πετρήσῃ
νὰ ὑπάγῃ σὸ σπῖτι του νὰ κοιμηθῇ, λέ-
γων ὅτι ἦτο καλομαθὴν ἄνθρωπος.
Ὁ Καραϊσκάκης τότε τοῦ ἀπάντησε:
—Πήγαίνε, παιδί μου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦδε
καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ λέγῃς, ὅτι εἶσαι
καλομαθὴν ἄνθρωπος.

Χάων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ τραμ.
—Θέλεις, μικρέ μου, νὰ πληρώσῃς μισὸ
εἰσιτήριο; ἀλλὰ πόσων χρόνων εἶσαι;
—Ὅτ' εἰς τὸ σπῖτι καὶ τεσσάρων εἰς τὸ
τραμ.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Λογίας

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1910

Εἰς τὰ κατωτέρω ἀποτελέσματα δὲν ἀνα-
φέρονται παρά ὅσοι κατὰ τὸν Ὁδηγόν (Κεφ.
5, ἄρθρ. 10 καὶ ἐφεξῆς) μοῦ ἔστειλαν λεπτο-
μερεῖ Σημειώσεων τῶν Εὐσημίων, τὰ ὁποῖα ἔλα-
βαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἐτους 1910. Δὲν
ἀναφέρονται ἐπίσης ὅσοι ἔλαβαν Εὐσημα κατὰ
τῶν 10, διότι εἶνε πολλοί.

Ἐχάριστόν θερμῶς τὸν Ἀθανάσιον Διάκον
[20Ε], τὸν Ἐξόριστον Βασιλῆαν [20Ε] καὶ
τὸν Ἐνδοσιώδην Ἑλληνα [20Ε], οἱ ὁποῖοι μοῦ
ἔστειλαν Γενικὰς Στατιστικὰς τῶν Εὐσημίων
τοῦ 1910 καὶ μ' ἐδοχθήσαν οὕτως εἰς τὴν
διαλογίην.

Συγχαίρω τοὺς βραβευομένους σήμερον καὶ
τοὺς παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ Βραβεῖα των
συμφώνως μὲ τὸν Ὁδηγόν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐγγονος Ἀδ-
τοκράτορος (ἔλαβεν ἐν ὅλῳ Εὐσημα 146.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀθανάσιος
Διάκονος (90).—Ἐθνικὴ Ψυχὴ (80).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐξόριστος Βα-
σιλῆας (68).—Δάφνης Κλωνάρι (67).—
Ἐνδοσιώδης Ἑλληνα (64).

ΕΠΙΛΟΓΟΙ: Τὸ Σβυστό μας Κανδήλι
(56).—Φιλόφρα τοῦ Βασιλῆα (55).—Γλυ-
κεῖα Ἑλπίς (54).—Σκληρὴ Σκληρία (50).
—Κάρμεν (49).—Συλφίς (49).—Γεώρ-
γιος Σπ. Λιβάνης (46).—Καύχημα τῆς Ἡ-
πειρου (45).—Μάρκος Ἀδρήλιος (45).—Ἀ-
ναγεννηθεῖσα Ἑλλάς (40).—Σειμὸν Ἰον
(37).—Δωδωναῖος (34).—Βάρκα τοῦ Κανά-
ρη (33).—Μητρικὴ Στοργή (33).

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀνδρεῖος Ἀνδρεῖος
(30).—Ἑλλάς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου
(30).—Γυμνάσιον Ἰωαννίνων (29).—Μα-
ραθωνομάχος (27).—Ποδητὴ Κωνσταντινου-
πολῆς (26).—Δωδωναῖα Ἡρα (26).—Ἑλ-
ληνικὸν Εἶρος (22).—Ἐρμὴς τοῦ Πραξιτέ-
λη (17).—Ὁνειροπόλος Ψυχὴ (17).—Ρο-
δοπαῖα Ἑλληνοπούλα (11).—Ἐνδοσιώδης Ἡ-
πειρος (10).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 22 Μαρτίου 1911

ΑΓΓΕΛΙΑ χαρὰ! Ἡ ἀγαπητὴ μου πα-
λαιά φίλη Σοφία Σ. Χαρομυτάνη, γνωστο-
τάτη εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Χαρὰ Θεοῦ, ἠρραβωνίσθη εἰς τὸ Πόρτ-Σαῖδ
μὲ τὸν δικηγόρον κ. Χρήστον Κωτσάκη. Τῆς
ἔγγραμποι ὁλοφύγως καὶ εὐτυχίαν.

Τὰ θρησκευτικὰ ἀναγνώσματα εἶνε καλὰ φίλε
Ἀνδρέα Ι.Ε. (ποῖος ἀντιλέγει;) ἀλλ' ὅταν γρά-
φονται ὅπως πρέπει,—δύσκολον, ὅχι μόνον διὰ
τὰς αἰτίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν μέγαν. Τὸ ἀρθράκι
σου λοιπὸν ἀπερρίφηθ' ὅχι διὰ τὸ θέμα του,
ἀλλὰ διότι δὲν ἦτο γραμμένον ὅπως ἀπαιτοῦσε
τὸ θέμα. Αἱ κοινοτοπία, τὰ συνεθισμένα λό-
για, δὲν διεγείρουν τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα·
ἴσως ἀπεναντίας τὸ ἀποκοιμίζουν.

Τοῦ Κάλμου Τρελλολοῦνδου, ἔστειλα ὅ,τι
ἐζήτησες. Ἀπορῶ πῶς σὲ δυσκολεῖ ἡ ἀρχὴ
τῆς ἐπιστολῆς, ἐνῶ φαίνεται τὸσον εὐγλωττος.
Ἀπ' ὅσα ἔχεις νὰ μοῦ γράψῃς, διάλεγε τὸ
σπουδαιότερον καὶ ἀρχίζε με αὐτό. Ἦ ἀφίνε
τὸ σπουδαιότερον διὰ τὸ τέλος. Ὅπως θέλεις...
Δὲν ἦτο λόγος αὐτῶς, Πανεμένον Χωριατό-
πουλο, διὰ νὰ μὴ μοῦ γράψῃς. Ἄλλοι-
μονον ἂν δὲν μοῦ ἔγραφαν ἀπὸ ἐντροπὴν ὅσοι
δὲν κατορθύνουν νὰ ξεπαθώσουν! Ἐγὼ ἐν

τούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου
καὶ ἄς μὴν ἀεὶ ἀναποφύγῃς ἀπόμνη. Ὁ κα-
ποροῦντος...

Ἀγαπηταί μου Μαρία Καζ. καὶ Σοφία
Κων., τί νὰ τὰ κάμω τὰ αἰνίγματα ποὺ μοῦ
στέλλετε πρὶν προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγω-
νισμός; Πρέπει νὰ διαβάσῃς τὸν Ὁδηγόν.
Σὲ συγχαίρω, Παμφῶς, διὰ τὸ ἀρίστα. Ὁ
ἀγρὸς εἰς Πνευματικὴν Ἀσκήσιν εἰμπορεῖ νὰ
ὀρισθῇ ὡς γῆ καλλιεργημένη. Ἡ εἰκόμη τοῦ
Φαίδωνος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ἑκτακτον φύλλον
τῆς Τριακονταετηρίδος. Χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέ-
σουν τόσον καὶ τὰ δύο μας μυθιστορήματα.

Ἑλλάδα Ὁνειρομένη, δὲν σοῦ ἀπῆντησα
διότι δὲν εἶχα τόπον. Τὸ περιοδικόν, περὶ τοῦ
ὁποῖου μ' ἐρωτᾷς, δὲν τὸ λαμβάνω ὥστε νὰ
γνωρίζω τοὺς ὅρους του. Γράψε κατ' εὐδοίαν
εἰς τὸ Παρίσι, πρὸς τὸν ἐκδότην κ. Pierre
Lafitte καὶ ζητήσιν ἐν φυλάκῃ σου δέξιμα.

Καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα σπῖτια συνέδῃ αὐτό,
Γλυκεῖα Ἑλπίς, νάντα κατασταλοῦν δηλαδὴ τὰ
ὀνόματα τῶν παιδιῶν μὲ τὰ ψευδώνυμά των.
Δὲν ρωτᾷς καὶ τὴν φίλην μου Μελάχραν ἂν
τὴν φωνάζῃ κανεὶς ἀλλοιῶτα ἀπὸ Μελά-
χραν; Τὸ βραβεῖόν σου ἐστὶν ἔτι.

Ὡραῖα ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν καὶ οἱ ἐξῆς,
εἰς τοὺς ὁποῖους δὲν εὐκαιρῶ ν' ἀπαντήσω ἐπ-
τενῶς: Σημαῖα τοῦ Ἀβέρωφ, Ὁνειροπόλος
Μεγάλης Ἑλλάδος, Ἀστεροῖς Ὀθρανός, Κα-
λὸς Σαμαρεῖτης, Ἀρόσος τῆς Ἡρώδας, Αἰγι-
ρος, Κρανὴ Νίκης, Μάριμα-Γεώργιος,
Ὁβερὸν, Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνη, Ἑλλη-
νικὴ Δόξα, Ἑλληνίς, Στεναγμὸς τῆς Δούλης
Ἡλείου, Μοσχά, κτλ. κτλ.

Ποῖος εἶνε ἕνας Σαντεκλ' ἀπὸ τὴν Κων)πο-
λιν ποῦ μοῦ γράφει νὰ τοῦ στείλω τὸ 11ον
φύλλον; Τέτοιον ψευδώνυμον δὲν ἐνέκριναν
ἔως τώρα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονταί: Ἄνεμόνῃς τοῦ Τέλλον
Ἄγρα—Ἄνεμονος—Ἄνεμονος τῆς Βάρκας τοῦ
Κανάρη—Ἄνεμονος τῆς Βάρκας τοῦ Ἀγγέλου
τοῦ Πόνου—Ἄνεμονος τοῦ Ζήτου ἢ Ἐνωσις.
—Διάφορα τοῦ Ἑλληνικοῦ Εἶρους.—Ἄνεμονος
τοῦ Κρανίου τοῦ Κρανίου.—Ἄνεμονος τῆς
Βασιλίσσης τῶν Ζιζα-
νίων.—Ἄνεμονος τοῦ Δάφνης Κλωνάρι.
—Ἄνεμονος τῆς Ἀφροῦ τοῦ Ἑλλήνου.
Ἀνεκδοτα, Π. Πνεῦμα, Παῖγμα κλπ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: Ἄνεμόνῃς (ἀντι-
γραφὴ)—Ἄνεμονος (ἀνεμῶν)—Ἄνεμονος τῆς
25ης Μαρτίου.—Ἄνεμονος τῆς Πατρὸς καὶ Ἄ-
νοξις (ἀνεμῶν).—Ἄνεμονος τῆς Σελήνης (ἀνεμῶν)
(τὸ ἔδημοσιευσεν καὶ ἄλλοτε).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδιν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναισθητοῦ, ἂν δὲν
συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φ. 1. Τὰ ἐγκρινο-
μένα ἢ ἀναισθητοῦνα ἔχουσιν μὴρὶς τῆς 30 Νοεμβρίου
1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ αἱ ἀντικεινὰ εἰς ἀγορά,
καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κοινότητα.]

Νέα ψευδώνυμα: Σωφραζέττα κ. (Μ. Δ.)
Ἀνδρὸν τῆς Ἀνοξέως, κ. (Β. Κ.) Ζιζανίων
Γυμνασίον, κ. (Μ. Ν.) Κρίνον Τριαντά-
φυλλο, κ. (Β. Δ.) Γαλατὴ τοῦ Αἰγίου, κ.
(Μ. Η.) Πηγὴ Χαράς, κ. (Φ. Γ.) Μικρὸς
Βοσκός κ. Βαρόνος τῆς Σίτρον κ. (Δ. Η.).

Ἀνανεώσις ψευδωνύμων: Γαλανό-
λευκον Ἀλβανόν, κ. Ἐνδοσιώδης Παρελθόν, κ.
Αποπία Ἑλπίς, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν: ἡ Δούκισσα τοῦ Λάντσι (0) μὲ
Ρεζεντὰ, Μιμὸζαν, Σκόρπιον Μενεξέδες,
Δάφνης Κλωνάρι, Μοσχά, Ἑλπίς.—ὁ
Ἀνδρεῖος Σουλιώτης (0) μὲ Γενναῖον Χρῶν
Ἑλληνα, Κρήνη Ἑλλήνη.—ἡ Σοφία τοῦ

Διαβόλου (0) μὲ Οὐράνιον Τόξον, Ἑθνικὸν
Παῖδα, Μυσοσοφία, Ἑλπίς, Μήλον τῆς
Ἑλπίδος, Ἀγυροτόξον, Φοῖβον, Πιερότον,
Λύραν τοῦ Πόνου, Πανελλήνιον Πόδον, Δου-
δοβίον XVII.—τὸ Χρυσάνθεμον (0) μὲ
Ναὶ τόπουλο τοῦ Ἀβέρωφ, Νέλλε, Μάο-
μα-Γεώργιον.—ἡ Νέλλε (0) μὲ Καστανὴν
Ἑλληνοπούλαν, Μάομα-Γεώργιον, Μυσο-
σοφία, Δούκισσαν τοῦ Λάντσι, Ἀττικὴν Δούσαν.
Τοιγαρῶν, Μοσχά, Κεφαλληνικὴν Λύραν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Χάων, (ἡ στήλη των ἐγκρίσεων σὲ
πληροφορεῖ διὰ τὰ ἄλλα ποῦ μοῦ γράφεις,
τί νὰ σοῦ πῶ; δὲν πιστεύω καὶ νὰ βλάπτῃ...) Ἀδραν τοῦ Εὐρίπου (ἂ, ὅχι! δὲν πρέπει νὰ
μὲ διαβάξῃς σὸ μάθημα! ἀχαιρε ψητό;)...
δὲν θυμοῦμαι! Δάφνης Κλωνάρι (βραβεῖον
καὶ φυλάκῃ σου ἔστειλα) ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα
εἶνε πολυδαίδαλος καὶ διὰ τὰ τὴν μὴ κα-
νεῖς, εἶνε ἀνάγκη νὰ διαβάξῃς ἀπ' ὅλα, ἔστω
καὶ μὲ κόπον! Βυζαντινὴ Ἀνδρὰ (ἔλαβα
εὐχαριστῶ) Ἀμαρυλλίδα (ἔχει καλὸς) Ὁ-
νειροπόλος Μεγάλης Ἑλλάδος (ὅχι, τόσον ἐκ-
τενὲς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιεύῃς) περι-
μῆνι τὸ ξεπαθώμα σου! Ναυτοπούλαν τῆς
Κάσσης (ἔστειλα) Ἑλληνικὸν Εἶρος (δὲν
πταίω ἐγὼ, ἀλλὰ ὁ κληρὸς) νὰ ἤξευρες πόσοι
ἄλλοι περιμῆνι! Αἰματοβαμμένη Ἑλλη-
νικὴ Χώρα (ὁ πρῶτος Διαγωνισμὸς Λύσεων
λήγει σήμερον) τ' ἀποτελέσματα τὰ δημοσι-
εῦσιν εὐδοῖς ἅμα τελεῖσθαι καὶ ἡ δημοσίευσίς
τῶν λύσεων, περὶ τὴν 15ην Μαΐου! Γέρω-
Σουλιώτης (ἔστειλα) Ἡπειρωτικὴ Ἑλπίδα
(βραβεῖον ἔστειλα) Ἀλέξανδρον Βερ. (βρα-
βεῖον ἔστειλα) Ὑπόδομον Ἑλληνα (ἔχει κα-
λὸς) μόνον Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν δὲν
εἶνε τώρα δεκταί! ἰδὲ τί λέγει ὁ Ὁδηγός!)
Ἡρώδα τοῦ 21 (ὅχι

